

Sygn. akt I C 455/16

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 roku.

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant: sekr. sąd. Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Bank S.A. z siedzibą we W.**

przeciwko **K. M.**

o zapłatę

postanawia:

1. umorzyć postępowanie;
2. nie obciążać pozwanego obowiązkiem zwrotu stronie powodowej kosztów procesu.

Sygn. akt I C 455/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 stycznia 2016 roku wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie powód (...) Bank S.A. z siedzibą we W. wniósł o wydanie przeciwko K. M. nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i zasądzenie na jego rzecz kwoty 56.303,86 złotych z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 26 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 44.561,67 złotych oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 29 kwietnia 2011 roku zawarł z pozwanym umowę pożyczki numer NP\ (...). Pozwany nie spłacał zadłużenia na warunkach i zasadach określonych w przedmiotowej umowie i regulaminie wobec czego powód wypowiedział umowę pożyczki pismem z dnia 27 maja 2014 roku oraz wystosował do pozwanego w dniu 22 stycznia 2016 roku wezwanie do zapłaty wymagalnego zadłużenia. Na dochodzoną pozwem kwotę w wysokości 56.303,86 złotych składają się następujące kwoty:

- 44.561,67 złotych tytułem niespłaconego kapitału;
- 3.421,13 złotych tytułem odsetek umownych;
- 8.321,06 złotych tytułem odsetek karnych.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym. – k. 2 - 5)

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód skierował sprawę do Sądu Rejonowego w Zgierzu, wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

(postanowienie – k. 6)\

W odpowiedzi na pozew z dnia 1 lipca 2016 roku pozwany wniósł o oddalenie powództwa w części. Przyznał, iż została mu udzielona przez powoda pożyczka w kwocie 56.563,73 złote, które miała być spłacona do dnia 16 maja 2016 roku. Pozwany przestał spłacać tę pożyczkę ze względu na utratę pracy i pogorszenie stanu zdrowia. Pozwany podejmował próby zawarcia z powodem porozumienia dotyczącego spłaty zadłużenia w ratach, które pozwany byłby w stanie spłacać. Powód nie wyrażał jednak woli zawarcia porozumienia .

(odpowiedź na pozew – k. 22-22v.)

Na terminie rozprawy w dniu 13 lipca 2016 roku pozwany uznał powództwo. Oświadczył, że dokonał wpłat na poczet zadłużenia po 500 złotych w kwietniu, maju i czerwcu 2016 roku. Wyraził wolę zawarcia porozumienia z pozwanym co do spłaty zadłużenia.

(protokół rozprawy z dnia 13.07.2016 roku – k. 65)

Pismem z dnia 13 września 2016 roku powód cofnął powództwo, bez zrzeczenia się roszczenia i wniósł o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu , przy czym potwierdził , że umowa będąca przedmiotem dochodzenia została objęta decyzją o restrukturyzacji zadłużenia .

(pismo procesowe z dnia 13.09.2016 roku – k. 66)

W dniu 22 września 2016 roku na rozprawie pozwany wyraził zgodę na umorzenie postępowania wobec cofnięcia powództwa , potwierdził zawarcie w dniu 22 września 2016 roku umowy restrukturyzacyjnej dotycząca spłaty zadłużenia dochodzonego pozwem. Wniósł o nieobciążanie go kosztami procesu.

(protokół rozprawy z dnia 22.09.2016 roku – k. 73)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 kwietnia 2011 roku K. M. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą we W. umowę pożyczki kwoty 56.303,86 złotych nr (...).

(bezsporne)

K. M. nie spłacał pożyczki na warunkach określonych w umowie.

(bezsporne)

W 2012 i 2013 roku K. M. był hospitalizowany z przyczyn kardiologicznych.

(bezsporne, karta informacyjna z dnia 30.03.2016 r.– k. 23-24, karta informacyjna z dnia 05.11.2016 r.– k. 25-26, karta informacyjna – k. 27)

K. M. został uznany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych za częściowo niezdolnego do pracy do dnia 30 września 2018 roku. Ponadto jest uprawniony do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, która wynosi 1113,51 złotych miesięcznie począwszy od dnia 1 marca 2016 roku.

(bezsporne, , orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 29-30, decyzja ZUS – k. 31)

K. M. kierował do (...) Bank S.A. wnioski o obniżenie miesięcznych rat pożyczki z powodu pogorszenia swojej sytuacji materialnej.

(bezsporne, wniosek – k. 56-57, wniosek k. 53-55, wniosek – k. 52-52v., potwierdzenie przyjęcia wniosku o restrukturyzację – k. 44-51)

(...) Bank S.A. odmawiał K. M. zmiany warunków płatności rat pożyczki na warunkach przez niego zaproponowanych (pisma powoda - k. 38-43)

W dniu 13 września 2016 roku (...) Bank S.A. i K. M. zawarli umowę ugody nr (...) na podstawie której pozwany zobowiązał się spłacać zadłużenie wynikające z umowy pożyczki NP\ (...) na warunkach szczegółowo określonym w harmonogramie spłat w niej określonym, przy wysokości wpłaty miesięcznej 600 złotych

(umowa ugody – k. 69-72)

Sąd zważył co następuje:

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż strony zawarły umowę pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki w zależności od woli stron, może być umową odpłatną, bądź nieodpłatną.

Pismem z dnia 12 maja 2016 roku powód cofnął pozew przed wyznaczoną na dzień 22 września 2016 roku rozprawą w całości, bez zrzeczenia się roszczenia. Pozwany J. M. wyraził zgodę na cofnięcie powództwa na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku.

Stosownie do treści przepisu art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Natomiast zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew.

Sąd oceniając powyższą czynność procesową z punktu widzenia przesłanek zawartych w art. 203 § 4 k.p.c., nie dopatrywał się aby była ona sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa, a zatem na podstawie art. 355 k.p.c. umorzył postępowanie, o czym orzekł w punkcie 1. postanowienia.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z powołanym przepisem, w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 9 sierpnia 2012 r. (V CZ 26/12, LEX nr 1231638), przepis art. 102 k.p.c. wyraża zasadę słuszności w orzekaniu o kosztach, stanowiąc wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Podstawę do jego zastosowania stanowią konkretne okoliczności danej sprawy, przekonujące o tym, że w rozpoznawanym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy wręcz niesprawiedliwe. Art. 102 k.p.c. znajduje zastosowanie „w wypadkach szczególnie uzasadnionych”, które nie zostały ustawowo zdefiniowane i są każdorazowo oceniane przez sąd orzekający na tle okoliczności konkretnej sprawy. Do okoliczności tych zalicza się m.in. sytuację majątkową i osobistą strony, powodującą, że obciążenie jej kosztami może pozostawać w kolizji z zasadami współżycia społecznego. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. mogą być również brane pod uwagę okoliczności dotyczące charakteru sprawy (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2012 r., II CZ 95/12, LEX nr 1232771, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2012 r., I UZ 86/12, LEX nr 1228427). W postanowieniu z dnia 26 września 2012 r. (II CZ 100/12, LEX nr 1232760) Sąd Najwyższy wskazał, iż ocena, czy w sprawie zachodzi wypadek szczególnie uzasadniony należy do swobodnej decyzji sądu ze względu na konieczność zapewnienia poczucia sprawiedliwości oraz realizacji zasady słuszności.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zachodzi szczególny wypadek uzasadniający odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami procesu poniesionymi przez powoda. Powstanie po stronie pozwanego zadłużenia nie wynikało ze złej woli,

lecz nagłej utraty stałej pracy i jego problemów zdrowotnych. Należało mieć na względzie również to, że pozwany utrzymuje się ze świadczenia rentowego w wysokości 1113,51 złotych miesięcznie i zobowiązał się do spłaty zadłużenia dochodzonego pozwem w kwocie po 600 złotych miesięcznie. Również dokonał już wpłat po 500 złotych od kwietnia do czerwca 2016 roku .

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż obciążanie pozwanego kosztami postępowania w rozpatrywanej sprawie byłoby sprzeczne z zasadami słuszności.